

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ πᾶσα αἴτησις ἀπευσθύνεται :
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 τρέχοντος Σεπτεμβρίου ἕως 15 προσεχούς Σεβρίου 1897· καὶ ὀφείλουσι αἰτοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ νὰ ἀποστέλλωσι συνδρομὴν διὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα μόνον.

Οὐδεμία συνδρομὴ δύναται νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ ἄλλης ἐποχῆς παρὰ ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου 1896.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἑπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ πενταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἑπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἑπειρωτῶν.

Αἱ μεταρρυθμίσεις καθ' ὅλην τὴν

τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν τὰς ὁποίας διατυμπανίζουσι τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα δὲν ἐπαρτώθησαν εἰσέτι ὑπὸ τῶν ἐν Κων/πόλει πρεσβευτῶν οὐδ' εἶνε γνωστὸν μεθ' ὅλα τὰ ἀναγγελλόμενα ἐὰν ταχέως θὰ ἀποπερατωθῶσι, διότι πολλὰ χόθεν γίνεται γνωστὸν ὅτι αἱ Δυνάμεις φαινομενικῶς μόνον ὁμωφώνουσι, δὲν εἶνε δὲ καθ' ὅλα σύμφωνοι ἕνεκα λόγων ἀντιζηλίας, ὥστε νὰ ἐπικρατήσῃ πεποίθησις ὅτι μόλις ἀποπερατωθῇ ἡ ἐπὶ τοῦ χάρτου πρεσβευτικὴ ἐργασία θὰ ληφθῶσιν ἀπειλητικὰ μέτρα μὴ ἐπιτρέποντα τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεταρρυθμίσεων. Αἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπιτευχθεῖσαι ἕνεκα τῶν ἀρμενικῶν κινήματων ὑπὲρ τῶν βιλαετιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας οὔτε ἐφηρμόθησαν οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσι· τὸ πολίτευμα τῆς Κρήτης, καίτοι παρῆλθεν ἀπὸ τῆς καταπαύσεως τῆς ἐμπολέμου καταστάσεως ἐξ ἡμερῶν, κατ' οὐδὲν ἐφηρμόθη, αἱ δὲ ἐπιτροπαί, ἡ τε δικαστικὴ καὶ ἡ στρατιωτικὴ προσκρούουσιν καθ' ἑκάστην ἄλλοτε μὲν εἰς τὴν ἀντίστασιν τῶν ἐγχωρίων ὀθωμανῶν, ἄλλοτε δὲ εἰς τὰ τεχνάσματα τῶν ὀθωμανικῶν μελῶν τῶν ἐπιτροπῶν τὰ ὁποῖα δὲν δύναται ποτὲ νὰ λησμονήσῃσι τὸ κύριον προσὸν τῆς φυλῆς αὐτῶν ἐπὶ παντὸς ἀναφυομένου ζητήματος, τὴν ἀναβολὴν, νομίζοντα ὅτι αὕτη θὰ ἐπιφέρῃ βελτίωσιν τῶν πραγμάτων, θὰ ἐπουλώσῃ τὰς πληγὰς τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ θὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν παλαιὰν του εὐκλειαν καὶ προκοπὴν. Διὰ τῶν τοιούτων μέσων παρατείνουν οἱ τούρκοι τὴν ἐφαρμογὴν παντὸς θεσμοῦ ὅστις ἔχει ὡς ἀρχὴν τὴν ἰσότητά καὶ τὴν εὐμερίαν τῶν λαῶν καὶ θὰ ἐξακολουθήσουν, ὡς φαίνεται, ἐπὶ πολὺ νὰ μαγειρεύουσιν κατὰ τὸ ἴδιον σύστημα ἐν ὅσῳ ἡ στάσις τῆς Ρωσσίας καὶ Γαλλίας θεωρεῖται ἀνειλικρινὴς ὡς πρὸς τὰ μέσα τὰ ὁποῖα δέον νὰ μεταχειρισθῶσι κατὰ τῆς Πύλης ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀρνηθῇ νὰ ἐφαρμώσῃ τὰς μεταρρυθμίσεις· τὸ Ἀνακτοβούλιον τῆς Πετροπόλεως δὲν ἀπεφάσισεν εἰσέτι νὰ μετέλθῃ κατὰ τῆς Πύλης βίαια μέτρα, διότι αἰσθάνεται ὅτι ἡ σὰρξ τοῦ τουρκικοῦ Κράτους δὲν ἐσάπισε τόσον ὅσον αὐτὸ ὑπολογίζει οὔτε ἐπέστη ἡ στιγμή κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖται ἡ ἐκτέλεσις ἐγχειρίσεως πρὸς ἀποκοπὴν καὶ ἀπόνειψιν τοῦ σσηπότος μέλους· ὅταν ἐπιστῇ ἡ στιγμή αὕτη καὶ μεταρρυθμίσεις εἶνε δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῶσι, οὐχὶ δι' ἀπειλῶν ἀλλὰ δι' ἀπλοῦ νεύματος, καὶ ἄλλα γεγονότα καθιστῶντα ἀμφίβολον τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους θὰ ἐκτυλιχθῶσιν. Ἀχρὶς ὅτου ἐπέλθῃσι τὰ γεγονότα ταῦτα ἐπιτρέπεται τῇ Ἀγγλίᾳ νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς εἰσαγωγῆς μεταρρυθμίσεων, εἰς τοὺς

Σέρβους νὰ ζητοῦν τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ πατριαρχείου τοῦ Ἰπέκ καὶ τὸν ἀποχωρισμὸν αὐτῶν ἐκ τῆς οἰκουμένης ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς ρωμουνους νὰ ἐγείρῃσι παρασυναγωγὴν ἀπέναντι τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοστόμου καὶ νὰ ἀνακηρύττωσιν ἐξαρχὸν τῶν μὴ ὑπαρχόντων ἐν Τουρίᾳ ρωμούνων Ἀνθιμον τὸν ἀποστάτην. Ἡ Πύλη ἐξ ὅλων τούτων τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀναφύονται καὶ ἀναπτύσσονται πειράται νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ νὰ ἀναπτύξῃ τὸ μῖσος μεταξὺ τῶν ἐριζόντων ἐθνικοτήτων, ἀγνοοῦσα ὅτι ἡ ἐπαύριον θὰ μεταβάλλῃ ταῦτα τὰ ζητήματα εἰς ἀνιάτους πληγὰς τοῦ τουρκικοῦ κράτους αἵτινες θὰ ἀποβῶσιν εἰς ὄλεθρον αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀφρευκτός ἐφ' ὅσον παρατείνεται ἡ ἐκκρυβμένος ἐσωτερικὴ καταστάσις, καταδιώκονται πολλοὶ πάσης ἐθνικότητος, μανιωδῶς δὲ ἡ νεότουρκοι ὡς ἀποδεικνύεται καθ' ἑκάστην, πληθύνονται καὶ ἐξαπλοῦνται καταπληκτικῶς· τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ ἡ ἐν μέσῃς Ἀθήναις δημοσίευσιν προκηρύξεως ἐκ μέρους τῶν Νεοτούρκων δι' ἧς καλοῦσι τοὺς Ἕλληνας νὰ λησμονήσωσι (!) τὰ προαιώνια μίστη καὶ νὰ ἀδελφωθῶσι ἐναντίον τῆς ἐπικρατοῦσης ἐν Τουρίᾳ τυραννίας. Ἡ αὐξήσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν νεοτούρκων θὰ ἐπιφέρῃ μέγιστον ἐν τῷ μέλλοντι κλονισμὸν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Γιλδίζ καὶ θὰ καταρρίψῃ ταχέως τὸν δύνοντα ἀστέρα. Ἐπιταχύνει τὰς ἐλπίδας ταύτας ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ τοῦ Σουλτάνου ὅστις τὴν ἐπομένῃν μετατρέπει εἰς ἐχθρὸν ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Κράτους τοῦ ἐκείνου ὅστις χθὲς ἀνυψοῦτο εἰς τοὺς ὑπάτους βαθμοὺς τῆς εὐνοίας καὶ τῶν ἐμπιστῶν τοῦ κράτους· καὶ μόνον ὅσοι προλαμβάνουν νὰ καταλύσωσιν εἰς τὰς ξένας πρεσβεΐας διαφεύγουν τὸν κίνδυνον, ὡς δὲ πρῶτην βεζύρης Σαΐτ πασᾶς τὴν παρελθούσαν δὲ ἐβδόμηδα καὶ ὁ πολὺς στρατάρχης Φουὰτ πασᾶς ἀπώλεσε τὴν εὐνοίαν καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τοῦ γάλλου πρεσβευτοῦ. Τοιοῦτος κυκεὼν ἐπικρατεῖ ἐν Κων/πόλει καὶ ἐκ τῆς παραζάλης ταύτης, τῆς ὑποκρισίας τῶν τούρκων, τῆς ἀνειλικρινείας τῶν πρεσβευτῶν, τῆς καταδιώξεως καὶ τυραννίας, ἀναμένουν οἱ ὑπὸ τὴν τουρκικὴν δεσποτείαν ἀτυχεῖς χριστιανοὶ νὰ ἀνακύψωσι μεταρρυθμίσεις ἀποκαθιστῶσαι ἕννομον τάξιν!

ΕΞ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Κατ' ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας.—Ἡ ἐν Ἀλβανίᾳ κατάστασις.—Ὁ Καδρὴ βέης.—Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς νέας φορολογίας. Στρατὸς ἐκ Βιτωλίων.—Τὰ ἴδια ἐν Ἀδύρνη καὶ Βερατίῳ.

Ἐν Ἑλβασανίῳ ἡ ἐκρυβμένος πολιτικὴ κατάσταση προέβη εἰς τὸ μὴ περαιτέρω· χριστιανοὶ καὶ ὀθωμανοὶ συνασπισθέντες ἔδραξαν τὰ ὅπλα καὶ ἀνθίστανται κατὰ τοῦ Μουτεσαρίφη Καδρὴ-βέη ζητοῦντος ἐπιμόνως νὰ ἐφαρμώσῃ τὰ νεωστὶ ἀποφασισθέντα ὑπὸ τῆς Πύλης. Ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀλβανῶν ἀφ' ἐτέρου ἡ ἐπιμονὴ εἶνε μεῖζων ζητούντων μὲν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Καδρὴ-βέη ἐκεῖθεν, ἀρνούμενων δὲ ἐντόνως τὴν παραδοχὴν τῶν προσθέτων φόρων ἐπὶ τῆς δεκάτης, βοῶν καὶ λοιπῶν κτηνῶν, ἀλλὰ προπάντων τὴν συνεισφορὰν ἣν ἡ μὲν Κυβέρνησις προαιρετικὴν ὀνομάζει ἐνῶ εἶνε καταναγκαστικὴ, ἐ-

κεῖνοι δὲ, παράνομον καὶ παράλογον. Τούτου ἕνεκα, τὰ καταστήματα τῆς πόλεως καὶ ἐν γένει πᾶσα ἡ ἀγορὰ ἐκλείσθη, οὐδ' ἔχουσιν οἱ ὁρεσίβιοι ἐκεῖνοι κάτοικοι τῆς Ἀλβανίας σκοπὸν νὰ καταθέσωσι τὰ ὅπλα ἂν δὲν ἐπιτύχωσι πληρέστατα τὰς δικαιοτάτας αὐτῶν ἀπαιτήσεις.

Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ Καδρὴ-βέη ἐστάλη ἐκ Βιτωλίων στρατιωτικὴ δύναμις ἵνα καταπνίξῃ τὸ κίνημα· εἶνε ὅμως πολὺ δύσκολον διότι εἶνε γνωστὸς ὁ χαρακτήρ τῶν Ἀλβανῶν ἐπὶ τῇ ἐπιμονῇ, ἄλλως τε ἀφοῦ αὕτη νῦν εἶνε δικαιοτάτη.

Καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν Αὐλῶνος-Βερατίου ἐπεβλήθη ὁμοία καταναγκαστικὴ συνεισφορὰ συναθροίζει δὲ ἡ Κυβέρνησις καὶ διάφορα στρατιωτικὰ τάγματα (ρεδίφιδες, μουσταφαζῆδες κλ.)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΩΣ ἡγήθη χθές, ὅτι ὁ Σουλτάνος ἀπεδέχθη τὸ ὑπὸ τῶν στρατιωτικῶν ἀκολούθων τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ξένων Πρεσβεϊῶν ἐκπονηθὲν σχέδιον πρὸς ἀναδιοργάνωσιν τῆς χωροφυλακῆς τῆς Κρήτης, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ καταταχθῶσιν εἰς αὐτὴν ξένοι ἀξιωματικοὶ καὶ ὀπλῖται ἄλλ' ἢ ὑπηρεσία τῶν νὰ εἶνε προσωρινή.

Ἡ εἰδησις αὕτη ἀνηγγέλη εἰς Κρήτην, ἐπροξένησε δὲ καλὴν ἐντύπωσιν, διότι ὁ ὅρος τῆς προσωρινότητος δὲν σημαίνει τίποτε, ἀφοῦ ἀποκατεῖται εἰς τὴν κρίσιν τῶν ξένων δυνάμεων νὰ κανονισθῇ ὁ χρόνος τῆς διαρκείας τοῦ μέτρου τούτου.

Ἠγγέλη ὡσαύτως ἐκ Θεσσαλονίκης, ὅτι ὁ Σουλτάνος συγκατετέθη εἰς τὴν ἐκδοσιν βερατίου πρὸς ἐγκατάστασιν ἐν Σχοπείῳ τοῦ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐξάρχου τῶν Βουλγάρων διορισθέντος μητροπολίτου Συνεσιῶ.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ τῶν γενικῶν μεταρρυθμίσεων, οὗτινος ἡ ἐκπόνησις ἐγένετο μυστικῶς εἰς διαφόρους συνδιασκέψεις τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτῶν τῶν ἐξ Μεγάλων δυνάμεων, δὲν ἐπεβλήθη ἀκόμη πρὸς τὸν Σουλτάνον, διότι ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ προλειανθῇ ἡ ὁδὸς πρὸς πληρὴ ἀποδοχὴν αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο ἀπεφασίσθη, ἵνα ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀπὸ τῆς αὐλῆς τοῦ ἀπομάκρυνσις τῶν συμβούλων, ἐκείνων οἵτινες εὐλόγους παρέχουσιν ὑπονοίας, ὅτι θὰ ἐμπνεύσουν φόβους εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Σουλτάνου καὶ θὰ ἐνθαρρύνουν αὐτὸν εἰς ἀντίστασιν κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ σχεδίου τῶν Δυνάμεων. Καὶ πάντας οἱ πρεσβευταὶ συνεφώνησαν κατ' ἀρχὴν εἰς τὸ μέτρον τοῦτο, ἐπεφυλάχθησαν δὲ διὰ τὴν πραγματοποιήσιν του νὰ ζητήσωσι ὁδηγίαν ἐν μέρους τῶν Κυβερνήσεων τῶν. Κατ' οὐσίαν ὅμως δὲν φαίνονται διατεθειμένοι νὰ σκώσωσι πείσιν τινα, ἡ στάσις δὲ τοῦ κ. Νεϊλῶφ, προκειμένης τῆς συζητήσεως τῶν οἰκονομικῶν μεταρρυθμίσεων, ἐξώκεν ἀφορμὴν νὰ υποθεθῇ, ὅτι ἡ Ρωσσία φαινομενικῶς μόνον εἰσῆλθεν εἰς τὴν συνεννόησιν ταυτην. Ὅπως ὁποτε πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν μεταρρυθμίσεων, πλὴν τῆς καλῆς θελήσεως τοῦ Σουλτάνου, ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ὁμόφωνος ἐνέργεια τῶν Δυνάμεων, διότι θὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν, ἂν πιστεύσῃ ὁ Ἀβδούλ

Δέχεται ασθενεῖς ὥρα 8—9 π. μ. καὶ 2 3 μ. μ.
Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 40.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ

«Universitate»

ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ

Τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο καφενεῖον νεωστὶ ἠνέωξε τὰς πύλας αὐτοῦ εἰς τὸ ἐν Βουκουρεστίῳ κοινόν, διευθυνομένον δὲ ὑπὸ τοῦ εὐέλπιδος νέου **Ἰωάννου Κωνσταντίνου** Ἡπειρώτου ἐκ τῆς καμοπόλεως Γρεβενῆ τοῦ Ζαγορίου παρέχει πᾶσαν πληροφορίαν εἰς πάντα ἑλληνα ἀφικνούμενον εἰς Βουκουρεστίον. Συνιστῶμεν θερμῶς τὸ καφενεῖον τοῦτο εἰς πάντα Ἡπειρώτην σαὶ εἰς πάντα ἑλληνα διερχόμενον ἐκ Βουκουρεστίου.

Ο ΝΑΣΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ-ΠΑΣΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Ἰδε συνέχεια εἰς τὸ προηγούμενον φύλον)

Φρόνιμον λέγεις, ἀπήντησαν τινὲς ἐκ τοῦ πλήθους· ἔτεροι δὲ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἵνα μὴ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τοῦ Σούλιου, εἶπον «ποῖός ξέρεί τί ἔχει βαλμένο ἐπὶ τοῦ τοῦ τὸ ἀγρίμι». Νέοι δὲ τινες ζωηρότεροι ἐφώνησαν· «δὲν θέλωμεν νὰ υπάγωμεν, τί θὰ τὸν φοβηθῶμεν, δὲν ἐκάμαμεν κανέν κακόν, ὅπως τοῦ ἐκάμαν οἱ Γαρδικιώτες⁽¹⁾ διὰ νὰ φοβηθῶμεν».

—Τί λέγετε ἔτσι μωρὲς παιδιὰ, ἐφώνησεν ὁ παπᾶ Νίκας· ἄς λέν αὐτά, στραφεῖς εἶπεν, πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ἀλῆ, εἶνε παιδιὰ.

Πηγαίνετε σεῖς ποῦ σὰς προσκαλεῖ εἶπον ἄλλοι· ἔτεροι ἐπρόσθεσαν· «ἡ διαταγὴ δὲν προσκαλεῖ μόνον αὐτούς, καὶ ἄλλους». Ἐπειτα ὁ Σπύρο Θανάσης εἶνε ἄρρωστος, ὁ παπᾶ Νίκας δὲν μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ τὸ χωριὸ χωρὶς παπᾶ, ἀνθρώποι εἴμαστε, ἔχομε ζωὴ καὶ θάνατο γάμο, καὶ βαπτισιὰ· ὁ Λέκα Γκιώνης εἶνε γέρος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσῃ.

Τέλος μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ ἀντιλογίας ἀπεφασίσθη ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς ἐπομένης νὰ ἀναχωρήσωσιν εἰς Ἰωάννινα οἱ προσκεκλημένοι μετὰ τινων ἄλλων, περίπου ἄτομα εἴκοσι, πλὴν τοῦ παπᾶ Νίκ, ὅστις ἀντ' αὐτοῦ ἔστειλε τὸν υἱὸν τοῦ Δημήτριον Πρίφτην⁽²⁾.

Ἐν τῷ μεταξὺ θῆνοι καὶ κοπτετοί, ὡς καὶ μέχρι σήμερον ἀκόμη συμβαίνει εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Ἡπείρου ἠκούσθησαν διασχίσαντες τὸν ἀέρα· τί τρέχει εἶπον ποῦ ὀλοῦζον· θ' ἀπέθανεν ὁ Σπύρος εἶπεν εἰς· «ποῖός Σπύρος; ἠρώτησεν ὁ Σούλιος ἀγᾶς·—ὁ Σπύρο Θανάσης ὁ πατέρας τοῦ Νάσου ποῦ εἶνε τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ἀσμετζῆς. —Μὰ ἦταν ἄσχημα εἶπεν ὁ Παπᾶ Νίκας·—τὸν εἶδα χθὲς ποῦ τὸν κοινώνησα. Νὰ ἕνας λόγος ποῦ ὁ παπᾶς δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ τὸ χωριὸ εἶπον ἄλλοι. —Τί παιδιὰ ἄφησε, ἠρώτησεν πάλιν ὁ Σούλιος ἀγᾶς·—Τὸν Νάσιο καὶ μία κοπέλλα μικρὴ τὴν Σῶνε.

Ἀργήσαντες μίαν ἡμέραν, ἕνεκα τοῦ θανάτου αὐτοῦ, τὴν μεθεπομένην ἀνεχώρησαν οἱ Κουτσιῶται δι' Ἰωάννινα ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Σούλιου.

Ἐν Ἰωαννίνοις ἐν τινι πανδοχείῳ πλησίον τοῦ ἐθνικοῦ τζαμι εἶχε παρασκευασθῇ αὐτοῖς κατάλυμα ὅπου ὅλοι ὁμοῦ ἐμελλον νὰ καταλύσωσιν.

Τὴν δ' ἐπαύριον διαταγὴ βεζυρικῇ παρουσιάσθησαν ὅλοι ἐν σώματι ἐνώπιον τοῦ Μ. Βεζύρη, ὅπου ἰστάμενοι ὀρθοὶ προσεκίνησαν αὐτὸν ἐδαφιαίως ἕκαστος κατὰ σειράν ἡλικίας, καὶ ἔστησαν πάλιν εἰς τὰς θέσεις των ὀπισθοχωροῦντες· τότε ὁ Ἀλῆς λαβὼν τὸν λόγον τοῖς εἶπεν· «Κουτσιῶτες ξέρετε τὸν λόγον παιδιὰ μου ποῦ σὰς ἐζήτησα ἐδῶ· ἐγὼ σὰς θεωρῶ ὡς παιδιὰ μου, καὶ σὰς ἀγαπῶ καὶ θέλω τὸ καλὸν σας καὶ τὴν εὐτυχίαν σας· διὰ τοῦτο λυποῦμαι ὅπου σὰς βλέπω ἐξω τῆς θρησκείας μου, καὶ

(1) Γνωστὴ ἡ καταστροφὴ τοῦ Γαρδικίου ἐκ τῆς ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀραβαντινοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ ἡμῶν πραγματεία ἐκθέτομεν ὅσα μέχρι σήμερον εἶνε ἀνέκδοτα περὶ τοῦ ἀλιτηρίου Ἀλῆ.

(2) Οὗτος ἐξισλαμίσθη μετωνομάσθη Νδεμὴρ Πρίφτης.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἔχοντες νὰ ἀνακοινώσωσι τί ἐπέειγον πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Δ. Ἀντώνην ἐκ Σουλίου ἄς διευθύνωσι τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου»· οἱ δὲ μὴ ἐπειγόμενοι ἄς ἀναμείνωσιν ἕως ὅτου ὁ ἴδιος δηλώσει τὴν ἀπ' εὐθείας ἐπ' ὀνόματί του διευθύνει τῶν ἐπιστολῶν σας.

Καθότι ὁ κ. Ἀντώνιος ἐγκατέλειπε τοὺς Γαργαλιάνους ἀνεπιστρεπτὴ πλέον, τοὺς πόθους σας ἐκπληρῶν καὶ εἰδοποιεῖ ἐγκαίρως πρὸς ὑμᾶς τοῦτο.

Γ. Α.

«ἔχετε τὴν ἐπιμονὴν εἰς τὴν παλαιάν σας θρησκείαν σὰν οἱ Ἑβραῖοι· δὲν βλέπετε, τὰ ἄλλα χωρὶς γύρω σας ὅλα ἦρθον εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ προφήτου τοῦ Θεοῦ· καὶ εἰς τὸ χωριὸ σας μέσα τὰ καλότερα σπίτια καὶ οἱ καλῆτεροι ἄνθρωποι ἐκατάλαβον τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὸ καλὸν ἦρθαν εἰς τὴν νέαν θρησκείαν. Ἐσεῖς δὲ δὲν φθάνει ὅπου ἐπιμένετε εἰς τὴν παλαιάν σας θρησκείαν ἀλλὰ πειράζετε καὶ τοὺς νέους Τούρκους ποῦ ἔγειναν τώρα καὶ πτοῦς ὑβρίζετε. —Ὅχι, ὄχι, πασὰ μας, Θεὸς νὰ φυλάξῃ, πάντες μιᾶ φωνῇ ἀνεφώνησαν. —Ἐσεῖς μωρὲς παιδιὰ ἐννοεῖτε ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ ἡμπορῶ νὰ σὰς κάνω καλόν, θέλω ὅμως νὰ μὴ πιάνεσθε μὲ τοὺς συγχωριανούς σας, καὶ νὰ ἔχετε ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν· δι' αὐτὰ ὅλα πρέπει καὶ σεῖς νὰ δεχθῆτε τὴν θρησκείαν τοῦ προφήτου μας εἰς τὸν ὅποιον τόσα ἑκατομμύρια ἐπίστευσαν. Ἐτσι παιδιὰ μου νὰ κάμετε καὶ ἡθ' ἔχετε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἀλλάχ, τοῦ προφήτου καὶ τὴν ἰδικὴν μου εὐχὴν καὶ εὐνοίαν.» Ἐκπληκτοὶ καὶ ἐμβρόντητοι ἐστάθησαν ὅλοι οἱ Κουτσιῶται ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ σιωπηλοὶ δὲ ἀλλήλους προσβλέποντες διανοοῦντο μὲν πολλὰ, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτόν. Παρῆλθεν οὕτω 1)4 ὥρας καθ' ὃ δ' Ἀλῆς ἔχων παρ' ἑαυτῷ τὸν ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας των τὸν μουφτήν, ἀντίλασσε μετ' αὐτοῦ ἰδέας καὶ σκέψεις ἀνυπομόνως προσδοκῶν τὴν ἀπάντησιν αὐτῶν.

Ἐξαντλήσας δὲ τὴν ὑπομονὴν του ἀποτεινεται πάλιν πρὸς αὐτοὺς λέγων·

—Αἱ μωρὲς παιδιὰ ἐσυλλογισθήκατε ἡ ἀκόμα;

—Μὲ τὴν ἀδειάν σας πασὰ μας ἀπετόλμησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, νὰ πᾶμε εἰς τὸ κονάκι νὰ σκεφτοῦμεν καὶ αὐριον σὰς φέρομεν τὴν ταπεινὴν μας ἀπάντησιν.

—Χαίνετε μωρὲς παιδιὰ μου καὶ αὐριον νὰ μοῦ φέρετε τζουβάκι δίχως ἄλλο.

Μέχρις ἐδάφους δὲ προσκύψαντες πάντες οἱ Κουτσιῶται ἐξῆλθον κατευθυνόμενοι εἰς τὸ κατάλυμά των. Αὐτόθι ἐσκέφθησαν ὅτι δύο τινὰ τοὺς περιέμενον, ἡ ἀλλαγὴ τῆς πατρικῆς των θρησκείας ἢ ὁ θάνατος.

—Ἀχ νὰ προφάναμεν ὅλοι ν' ἀποθνήσκουμεν· σὰν ὁ Σπύρο Θανάσης χριστιανοὶ καὶ νὰ μὴ μας ἐφερναν ἐδῶ· στὰ Γιάννενα, εἶπε τις ἐξ αὐτῶν βαθέως ἀναστεναῖα.

—Καὶ τί μὲ τοῦτο, ἀπεκρίθη ἕτερος· ἂν θέλῃς ν' ἀποθάνῃς χριστιανὸς στάσου· στή μπέσα σου καὶ σὲ κάνει ὁ Ἀλῆς ν' ἀπεθάνῃς χριστιανὸς· σὰν τὸν Σπύρο Θανάση!

—Καὶ τάχατες εἴμαστε βέβαιοι, εἶπεν ὁ Σπύρο Ντέντες, ὅτι ἂν πεθάνωμε ἐμεῖς θὰ γλυτώσῃ ἡ φαμιλιά μας ἀπὸ τὴν ἀνάγκην αὐτὴν ν' ἀλλάξῃ τὴν πίστιν της γιὰ νὰ ἀποφασίσουμε εὐχαρίστως ν' ἀποθάνωμεν; ἢ μήπως ἔχομε τὰ μέσα ν' ἀποφύγωμε μ' ὅλην μας τὴν φαμιλιά ἀπὸ τὴν πατρίδα μας μακριὰ; ὅπως τῶκαμαν οἱ Διαζαράτες¹. —ἀφήστε τὰ δυνάτα εἶπεν ὁ Θανάς· Προύσιας· ἄς σκεφθῶμεν τώρα τί μπορούμεν νὰ κάμωμεν. —Τί νὰ κάνουμε, εἶπεν ὁ Κέντρο Μίχος· ἔχομε σπίτια, ἀμπέλι, χωράφια, πρόβατα, βόδια καὶ ἄλλα πράγματα ποῦ

1 Τὸ χωριὸν Διαζαράτι μίαν ὥραν περίπου ἀπὸ τὸν ὑπὸ Ἀργυροκάστρου ΒΔ ἐξισλαμίσθη κατὰ τὸ 1738 ὑπὸ Καπλᾶν πασᾶ μετοικήσαντος ἐν αὐτῷ. Λιάπιδες· οἱ δὲ πρώην κάτοικοι ἐξεπατρίσθησαν ἀνά τὰς παραλίας τῆς Θράκης ὅπου καὶ πρὶν ταξιδεύοντες ἐμπόρευοντο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Διδάκτωρ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων.

Λέγεται 8—10 π. μ. καὶ 2—4 μ. μ.

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ τοὺς πτωχοὺς δωρεάν

(67 ὁδὸς Σωκράτους Πλατεῖα Ὁμονοίας 67)

Νέον Ἡπειρωτικὸν ραφεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Δημ. Ἀράπης καὶ Ἰω. Γιαννακούτσος» ἠνοίχεν ἐν ὁδῷ Ἀριστείδου Ἀριθ. 2 παρὰ τοὺς Ἀγίους Θεοδώρους Συνιστῶμεν αὐτὸ εἰς τοὺς πατριώτας καὶ φίλους ὑπὸ ἔποψιν στερεότητος, κομψότητος καὶ εὐθηνίας.

δὲν μπορούμε νὰ τάχωμε σίγουρα ἂν δὲν υπακούσωμε εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Βεζύρη καὶ ἂν θελήσωμε νὰ εἴμαστε Χριστιανοί, γιὰ νὰ πᾶμε εἰς τὸν Παραδείσο τοῦ Ἀἰ Κοσμᾶ! μωρὲ κεφάλι που τῶχετε; καὶ τάχατες πῆγε κανεὶς ἐπὶ ἄλλο κόσμον καὶ γύρισε νὰ μᾶς πῇ πῶς ἡ θρησκεία μας εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦτο ἔλας δὲ οἱ ἄλλες θρησκείες τῶν Τούρκων, τῶν Ἑβραίων τῶν Φράγκων εἶνε ψεύτικες καὶ θὰ χαθοῦν αὐτοὶ ποῦ πιστεύουν σ' αὐταῖς; ἄς πᾶμε καὶ ἐμεῖς μὲ τὸσον κόσμον νὰ χωθοῦμε στὴν κόλασιν, παρὰ νὰ φθίσουμε ἐδῶ ὅλην μας τὴν φαμιλιά καὶ τὸν βίό μας νὰ τὸ χάσωμεν. —Κ' ἔπειτα βρὲ ἀδερφέ, εἶπεν ὁ Γόλε Κιάφας, ἐξ ἀνάγκης ἐμεῖς ἀλλάζομεν τὴν πίστιν μας, καὶ γι' αὐτὸ δὲ θὰ μᾶς κατακρίνῃ ὁ Θεός, οὔτε ὁ κόσμος, ὅπως τῶκαμαν ὅλο τὸ Κουρβελέσι ποῦ τούρκεψαν γιὰ καλοπέρασι καὶ ὄχι γι' ἀνάγκην.

—Ἀχ ἀνόητοι εἶπεν ὁ Νάσος (ὅστις ἠκολούθησε τοὺς συγχωριανούς εἰς τὸ κατάλυμα λαβὼν διαταγὴν ἀπὸ τὸν προϊστάμενον τοῦ Ἀλῆν ἵνα δῇθεν ἐρωτήσῃ αὐτοὺς περὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν οἰκείων του,) καὶ διστάζετε ἀκόμα ἂν ἡ θρησκεία μας εἶνε ἀληθινὴ; σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ Νάσος ἐγίνωσκεν ὀλίγα γράμματα τῇ φροντίδι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Σπύρου καὶ ἤρchiσε νὰ πληροφορήσῃ τοὺς συγχωριανούς αὐτοῦ περὶ τῆς ἀληθινῆς Χριστιανικῆς θρησκείας πολλὰ λέγων εἰς αὐτούς καὶ παντοιοτρόπως ἀποτρέπων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἀπαίχθη πρότασιν τοῦ Ἀλῆ· ἀλλ' εἰς τῶν παρισταμένων εἶπεν·—ἐσὺ μιλάς μ' αὐτὸν τὸν τρόπον γιὰτί εἶσαι ἀγαπητὸς εἰς τὸν Βεζύρη καὶ δὲν φοβᾶσαι τίποτε· οὔτε γυναῖκα ἔχεις οὔτε παιδιὰ· δὲν τηρᾶμε ἐμεῖς τὰ λόγια, σ' εἶσαι παιδὶ ἀκόμα.

Ἐπὶ πολλὰς ὥρας καὶ μετὰ πολλὰς διαμειφθείσας συζητήσεις εὐρίσκοντο εἰς διαταγμοὺς· ἀλλ' ἡ μέρα παρήλθε καὶ αὐριον ὤφειλον ἀπάντησιν, τὸ πρῶτ' ἦλθεν ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀλῆ καὶ τοὺς προσεκάλεσεν· ὅλοι σκεπτικοὶ καὶ περίφοβοι παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν του.

—Αἱ μωρὲ μπίρομ¹ συλλογίσθηκατεν τώρα πειὰ, τί ἀπεφασίσατε, πείτε μου· ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐδεμίαν ἀπάντησιν εἶδον ἔχοντες τὰ βλέμματά πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ συλλογίζόμενοι.

—Μπίρομ μὴν ἐντρέπεσθε.

—Πασᾶ μου ἡ ἀφεντιά σου τῶδρες μευνασίπει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε ἄλλῶς! εἶπεν ἀνακύβας ὁ Κέντρος! οἱ δὲ ἄλλοι σιωπῶντες ἐπεκυράσαν οὕτω τὸν λόγον του⁽¹⁾.

—Ἀφεριμ, Ἀφεριμ παιδιὰ μου, ἔτσι νάχετε τὴν εὐχὴν μου· ἄσκουσιν, ἄσκουσιν μωρὲ παιδιὰ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

1. Δυστυχῶς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκεῖνους τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα εἶχεν ἐντελὴς θεοθετῇ οἱ δὲ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων στερούμενοι καὶ τῆς ἐλαχίστης παιδείας καὶ θρησκευτικῆς κατ' ἤχης οὐδεμίαν διάκρισιν ἐποίουν μεταξὺ τῶν θρησκευμάτων· ἐκτὸς ὅμως τούτου καὶ ὁ ἀπείρος καὶ ἄλογος φανατισμὸς τῶν ἐκαστοτε μητροπολιτῶν Δρυϊνουπόλεως ἀνεπαίσθητος πῶς συνέτεινεν εἰς τὴν ἀρνησιθρησκείαν δύναται τις εἰπεῖν. Διηγούνται ὅτι ἐπειδὴ χωρικός τις χριστιανὸς κατὰ τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἔφαγε γίζαν (μυζήθρον ἐστὲν ἡμερῶν) πάσης ἰκμάδος λίπους, διότι σιτοδείας συμβάσας φάερας ἐστρεφέτο ἄρτου, ὁ τότε Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως ἐξέδωκε ἐγγράφον τὴν κατάραν του κατὰ τοῦ χωρικοῦ ἐκείνου ὑπὲρ νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ θυλακίου του ὀλίγα δηνάρια ὅπως πορίσῃ τὸν ἐπιούσιον εἰς τὸν ἐκ πείνης θνήσκοντα δυστυχῇ!!!